

Με επίκεντρο την παρουσία των Χριστιανών στην Αγία Γη το πασχαλινό μήνυμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Σε μια περίοδο έντονων προκλήσεων για την παρουσία των χριστιανών στη Μέση Ανατολή, το πασχαλινό μήνυμα του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα και σημασία.

Στο μήνυμα του Μακαριωτάτου, η Εκκλησία των Ιεροσολύμων προβάλλεται ως ζωντανή και αδιάλειπτη μαρτυρία του γεγονότος της Αναστάσεως, στον ίδιο τον τόπο όπου αυτή συντελέστηκε. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η αναφορά στην ανάγκη παραμονής του ποιμνίου στους Αγίους Τόπους αποκτά χαρακτήρα ουσιαστικό και συμβολικό ταυτόχρονα, καθώς η φυσική παρουσία των πιστών καθίσταται φορέας

συνέχειας, ιστορικής μνήμης και πνευματικής μαρτυρίας, σε μια περιοχή όπου η ισορροπία παραμένει εύθραυστη.

Αναλυτικά το μήνυμα του Μακαριωτάτου:

«Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε,

ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος·

αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπών,

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,

ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου,

καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας.»

(Στιχηρόν τῶν Αἵνων Κυριακῆς Β΄ ἤχου)

Ὅντως ἀληθῶς, κατά τήν «ἱεράν, σωτήριον καί φωταυγῆ νύκτα ταύτην», ἡ Ἐκκλησία βιώνει καί διαλαλεῖ τό ὑπερφυές μυστήριον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Ἀναστάσεως. Ὁ μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, «ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος» (Ἰωάν. 1,1), ὁ Ἐνανθρωπήσας καί «σχήματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος» (Φιλ. 2, 7), «διελθὼν εὐεργετῶν καί ἰώμενος» (Πράξ. 10, 38), ἐσταυρώθη καί ἐκὼν ἐτάφη. «Οἱ παῖδες τῶν σεσωσμένων» ἐσφράγισαν τόν τάφον Αὐτοῦ μετά τῆς κουστωδίας, νομίσαντες ὅτι ἐξήλειψαν τό μνημόσυνον αὐτοῦ· μάταιοι ὁμως ἀπεδείχθησαν, καθ' ὅτι «Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν καί ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων», (Ψαλμ. 32, 10).

Ὁ Ἄδης ὁ παμφάγος ὡσαύτως ἠπατήθη· ἐνόμισεν ὅτι προσέλαβε θνητόν «καί Θεῶ περιέτυχε». Εἰ καί «ἐξ ἀσθενείας ἐσταυρώθη», (Β΄ Κορ. 13, 4) χάριν ἡμῶν, ὁ Χριστός, ὢν «Λόγος ζῶν καί Θεός ἀληθινός», ἐνίκησε τόν θάνατον, συνέτριψε μοχλοὺς αἰωνίους, ἀνέστη καί «ζῆ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ» (Β΄ Κορ. 13, 4), ἐλευθερώσας τοὺς ἀπ' αἰῶνος πεπεδημένους κατόχους τοῦ Ἄδου καί εἰσαγαγὼν αὐτούς εἰς τόν Παράδεισον. «Ὁ Θάνατος φροῦδος ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν ἀυγή».

Πεῖραν τῆς Ἀναστάσεως ἔλαβον πρῶται αἱ μυροφόροι γυναῖκες, αἵτινες «λίαν πρῶί» ἦλθον εἰς τό μνημεῖον καί ἤκουσαν παρά τοῦ ἀγγέλου· «μή ἐκθαμβεῖσθε... ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μάρκ. 16, 6). Ὁ δέ Ἀναστάς Κύριος ὑπήντησεν αὐταῖς λέγων «χαίρετε» (Ματθ. 28, 9). Ὅσαύτως ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους λέγων «εἰρήνη ὑμῖν», δεικνύων τόν τύπον τῶν ἤλων καί ἐμφυσῶν αὐτοῖς Πνεῦμα Ἅγιον (Ἰωάν. 20, 19-28). Ἐνεφανίσθη αὐτοῖς «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. 1, 3) ἕως καί τήν τεσσαρακοστήν ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν, ὅτε «βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη καί νεφέλη ὑπέλαβεν Αὐτόν» (Πράξ. 1, 9), ἀνελήφθη εἰς τόν οὐρανόν καί ἐκάθισεν

ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Ἡ ἐκ δεξιῶν καθέδρα τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι τὸ ἀνθρώπινον «πρόσλημμα» ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν οὐρανόν.

Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν» (Α΄ Κορ. 15, 20), καὶ διὰ τοῦτο τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως οὐκ ἀποτελεῖ ψιλὴν ἀνάμνησιν παρελθόντος, ἀλλὰ ὑφίσταται ὡς ζῶσα καὶ ἐνεργὸς πραγματικότης, ἡ ὁποία ἐδράζεται εἰς τὴν μυστικὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ· «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ... δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α΄ Κορ. 1,18). Ἐν τῇ σταυρικῇ θυσίᾳ καὶ τῇ ἀναστασίμῳ νίκῃ, ὁ Χριστὸς κατήργησε τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἐχαρίσατο τῷ ἀνθρώπῳ τὴν προοπτικὴν τῆς καινῆς ζωῆς, «ἵνα καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4). Ὁ δὲ θεῖος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διδάσκει ὅτι διὰ τῆς Ἀναστάσεως ἀνεκαινίσθη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ἐνεδύθη τὴν ἀφθαρσίαν, καθ' ὅτι ὁ ζωοποιὸς Λόγος ἐνίκησε τὴν φθοράν καὶ ἀνέδειξεν ἡμᾶς μετόχους τῆς θείας ζωῆς.

Ἀπὸ θρόνου δόξης τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπέστειλε ὁ Χριστὸς τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον καὶ ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις συνεχίζει τὸ σωτήριον ἔργον Αὐτοῦ, ἀντιπαλαίους τὰς δυνάμεις τοῦ κακοῦ καὶ κηρύττους εἰρήνην καὶ δικαιοσύνην τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτῆς ποιμνίου, ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάψευστον καὶ ζῶσαν μαρτυρίαν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως, τῆς τελειώσεως δηλονότι τῆς θείας οἰκονομίας. Ἐνωτίζεται δὲ ἀδιαλείπτως τὸ Κυριακὸν παράγγελμα· «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας» (Ματθ. 28, 20), οὐχὶ ὡς ἀνάμνησιν παρελθούσης τινὸς πραγματικότητος ἀλλὰ ὡς ζωῆς καὶ ἐνεργοῦς παρουσίας, ὑπερβαινούσης χρόνους καὶ καιροὺς καὶ τὰ ἀνθρώπινα ὄρια καὶ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Διότι ὁ Χριστὸς, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «τὴν προσληφθεῖσαν φύσιν» ἡμῶν, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, συν-ἀνέστησε ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ ὑποστάσει. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὑποδηλοῖ τὴν βεβαίαν ἐγγύησιν τῆς αἰωνίου ζωῆς (πρβλ. Α΄ Κορ. 15, 20-22), τούτέστιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐν ἧ ἡ «θάνατος οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9), ἀλλὰ ἡ ζωὴ θριαμβεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Εἰσακούουσα δὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον» (Λουκ. 12, 32), καλεῖ τὸ ποίμνιον αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς εἰς Ἰσραὴλ, Παλαιστινιακὸν Κράτος, Ἰορδανίαν καὶ Κατάρ, νὰ παραμένῃ εἰς τὴν προγονικὴν κοιτίδα αὐτοῦ τῆς Ἁγίας Γῆς, ὥστε νὰ ἐπαληθεύηται ἡ ρῆσις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, Ἱερουσαλήμ καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ὑμνοῦντα τὸν Ἀναστάντα Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ΠΑΣΧΑ 2026

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων